

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 141/2023-58

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Ivana Fiačana o návrhu navrhovateľa [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, na obnovu konania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 490/2015 takto

r o z h o d o l :

Obnovu konania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 490/2015 **nepovoľuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh na obnovu konania a skutkové východiská

1. Ústavnému súdu bol 30. novembra 2022 doručený návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha obnovy konania vo veci vedenej pred ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 490/2015.
2. Podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2023 do 31. decembra 2023 (ďalej len „rozvrh práce na rok 2023“) návrh na obnovu konania predbežne prerokoval druhý senát ústavného súdu zložený z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára. Uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 141/2023-24 z 30. marca 2023 bol návrh na obnovu konania prijatý na ďalšie konanie.
3. Podľa čl. XI bod 1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2024 do 31. decembra 2024 (ďalej len „rozvrh práce na rok 2024“) veci patriace do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré boli pridelené sudcom spravodajcom pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto rozvrhu práce, prerokujú senáty v pôvodnom zložení s výnimkou uvedenou

v bode 3. Pôvodné zloženie druhého senátu bolo v súlade s čl. II bodom 3.2 rozvrhu práce na rok 2023 v znení dodatku č. 2 z 27. septembra 2023 účinného od 1. októbra 2023 zmenené a vec rozhoduje druhý senát ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto nálezu, pričom v súlade s čl. II bodom 3.2 rozvrhu práce na rok 2024 senátu predsedá sudca Peter Molnár.

4. Z návrhu a jeho príloh vyplýva, že navrhovateľ 28. augusta 2013 doručil ústavnému súdu ústavnú sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 18094/2013, ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv v súvislosti s postupom Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) spočívajúcim vo vyhotovení a v nezničení primárnych a sekundárnych výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov (ďalej len „ITP“) v rámci tzv. akcie Gorila získaných realizáciou rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 (ďalej len „súhlas 1“) a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006 (ďalej len „súhlas 2“). Dňa 30. apríla 2015 doručil navrhovateľ ústavnému súdu ďalšiu ústavnú sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 5892/2015, ktorou sa domáhal odstránenia nečinnosti krajského súdu pri plnení jeho súdnej právomoci zabezpečiť dohľad nad zničením výstupov z ITP získaných realizáciou súhlasu 1 a súhlasu 2. Keďže obe sťažnosti spolu skutkovo aj právne súviseli a motívom ich podania bolo zabezpečenie zničenia výstupov z ITP, ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 211/2015-74 z 19. mája 2015 obe veci spojil na spoločné konanie vedené pod sp. zn. Rvp 18094/2013 a následne pod sp. zn. III. ÚS 490/2015.

5. V konaní sp. zn. III. ÚS 490/2015 sa ústavný súd zaoberal aj skutkovo a právne prepojenými sťažnosťami [REDAKOVANÉ], pričom v jeho prípade sa sťažnosti týkali aj rozhodnutia krajského súdu sp. zn. Ntt-2-D-100/2006 z 26. januára 2006 (ďalej len „súhlas 3“). [REDAKOVANÉ] sa v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 97/2012 domáhal vo vzťahu k svojej osobe identickej ochrany ako navrhovateľ. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 97/2012-124 zo 6. marca 2012 prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v časti týkajúcej sa krajského súdu, pokiaľ ide o zákonnosť postupu pri vydaní súhlasu 1 a súhlasu 2, a vo vzťahu k zákonnosti súhlasu 1 a súhlasu 2. V časti týkajúcej sa postupu SIS v súvislosti s použitím ITP na základe súhlasu 1 a súhlasu 2 ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci, pretože jej prijatie na ďalšie konanie bránila subsidiarita právomoci ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom, ktoré boli podľa názoru ústavného súdu oprávnené poskytnúť navrhovateľovi náležitú súdnu ochranu. Ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 97/2012 z 20. novembra 2012 vyslovil porušenie základných práv [REDAKOVANÉ] konaním krajského súdu, ktoré predchádzalo vydaniu súhlasu 1 a súhlasu 2, ako aj samotným súhlasom 1 a súhlasom 2 a oba súhlasy „*týkajúce sa [REDAKOVANÉ]*“ zrušil.

6. Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 490/2015-310 zo 6. októbra 2015 boli obe sťažnosti navrhovateľa (sp. zn. Rvp 18094/2013 a sp. zn. Rvp 5892/2015) odmietnuté; osobitne pokiaľ ide o námietku súvisiacu s postupom SIS spočívajúcim vo vyhotovení a v nezničení primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP získaných na základe súhlasu 1 a súhlasu 2, ústavný súd poukázal na predošlé uznesenie č. k. I. ÚS 125/2012-101 zo 14. marca 2012, pričom akcentoval dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti uvedený v § 24 písm. a) v tom čase účinného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (prekážka *rei iudicatae*). Vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd bol toho názoru, že primárne výsledky získané nezákonným použitím ITP je potrebné zničiť, pričom priamo zo zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane

súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane súkromia“) vyplýva povinnosť sudcu krajského súdu zabezpečiť, aby záznamy získané použitím ITP boli zničené v jeho prítomnosti. Pokiaľ ide o sekundárne výsledky použitia ITP, tie mali byť podľa ústavného súdu v zmysle § 17 ods. 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o SIS“) bezpečne uložené v evidenciách SIS a nepodliehali zničeniu.

7. Ústavný súd následne nálezom č. k. III. ÚS 490/2015-367 z 2. februára 2016 vyslovil porušenie základných práv [REDAKOVANÉ] konaním krajského súdu, ktoré predchádzalo vydaniu súhlasu 3, ako aj súhlasom 3, pričom tento súhlas zrušil.

8. Keďže ústavný súd v jednotlivých rozhodnutiach nepriznal sťažnostným návrhom plný úspech, navrhovateľ a [REDAKOVANÉ] sa prostredníctvom viacerých sťažností uchádzali o ochranu svojich práv na Európskom súde pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Na ESLP sa navrhovateľ obrátil aj sťažnosťou, ktorá sa týkala uznesenia sp. zn. I. ÚS 125/2012, ako aj uznesenia sp. zn. III. ÚS 490/2015. Jednotlivé sťažnosti navrhovateľa posudzoval ESLP spoločne, čo platí obdobne aj o sťažnostiach podaných [REDAKOVANÉ].

9. O sťažnostiach [REDAKOVANÉ] rozhodol ESLP rozsudkom z 20. júla 2021, ktorý sa stal konečným 22. novembra 2021, tak, že vyslovil porušenie jeho práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) z dôvodu realizácie súhlasu 1, súhlasu 2 a súhlasu 3, ako aj pre uchovávanie primárneho materiálu z realizácie súhlasu 3 a sekundárneho materiálu z realizácie súhlasu 1, súhlasu 2 a súhlasu 3 zo strany SIS. Rozsudkom z 23. júna 2022, ktorý sa stal konečným 14. novembra 2022, ESLP rozhodol o sťažnostiach navrhovateľa tak, že vyslovil porušenie navrhovateľovho práva podľa čl. 8 dohovoru z dôvodu realizácie súhlasu 1 a súhlasu 2, ako aj pre uchovávanie sekundárnych materiálov získaných z realizácie oboch súhlasov a priznal mu spravodlivé zadost'učinenie v sume 9 750 eur.

10. Navrhovateľ spolu so [REDAKOVANÉ] opakovane žiadali krajský súd aj SIS, aby zničili všetky záznamy, prepisy, analytické prepisy a iné výsledky použitia ITP získané na základe nezákonne získaných súhlasov 1 až 3 s poukazom na právnu záväznosť a priamu vykonateľnosť rozsudkov ESLP voči všetkým orgánom Slovenskej republiky. Vzhľadom na skutočnosť, že v tomto neboli úspešní, obrátili sa na ústavný súd ústavnou sťažnosťou, ktorou sa domáhali vyslovenia porušenia základných práv na ochranu súkromia, na súdnu ochranu a na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom krajského súdu, ktorému žiadali prikázať, aby bez zbytočných priet'ahov zabezpečil podľa § 7 ods. 3 a 5 zákona o ochrane súkromia v prítomnosti navrhovateľa, resp. jeho právneho zástupcu a v prítomnosti sudcu krajského súdu zničenie záznamov a iných výsledkov použitia ITP, ktoré boli vyhotovené na základe súhlasov 1 až 3. Nálezom č. k. III. ÚS 611/2022-62 z 29. marca 2023 ústavný súd nevyhovel ústavnej sťažnosti navrhovateľa (a ďalšieho sťažovateľa, pozn.) s odôvodením, že úkony, ktoré po rozsudku ESLP krajský súd vykonal smerom k SIS, aby splnila svoju zákonnú povinnosť spočívajúcu v zničení primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP, vyhodnotil ako postup zodpovedajúci právomociam krajského súdu, ktoré mu zveruje zákon s tým, že krajský súd zároveň konal v primeraných lehotách. Vzhľadom na to, že ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti

a vymedzením orgánu, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, ústavný súd uzavrel, že bolo možné preskúmať len postup krajského súdu, a nie aj postup samotnej SIS.

11. Návrhom na obnovu konania sa navrhovateľ domáha, aby ústavný súd vzhľadom na závery EŠLP uvedené v už zmienených rozsudkoch povolil obnovu konania vo veci sp. zn. III. ÚS 490/2015 v rozsahu (i) splnenia povinnosti krajského súdu vykonávať súdnu právomoc nad použitím ITP aj po ukončení ich používania vrátane povinnosti vykonať dohľad nad vyradením a zničením všetkých primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP v dispozícii SIS, ktoré boli získané v súvislosti s vydaním súhlasu 1 a súhlasu 2, a (ii) splnenia povinnosti SIS vyradiť a zničiť všetky primárne a sekundárne výsledky použitia ITP v dispozícii SIS, ktoré boli získané v súvislosti s vydaním súhlasu 1 a súhlasu 2. V tomto rozsahu navrhovateľ požaduje zrušiť uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 490/2015 a vec vrátiť na ďalšie konanie. Súčasne žiada priznanie náhrady trov v konaní pred ústavným súdom.

II.

Argumentácia navrhovateľa

12. Navrhovateľ argumentuje tým, že v dôsledku pretrvávajúcej existencie primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP proti jeho osobe stále dochádza k porušovaniu jeho práva na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 dohovoru. Efektívnym prostriedkom nápravy tohto zásahu je zabezpečenie zničenia naďalej existujúcich výsledkov použitia ITP získaných realizáciou jednotlivých súhlasov s použitím ITP v rámci tzv. akcie Gorila.

13. Rozsudky EŠLP sú pre Slovenskú republiku a jej orgány vrátane SIS a krajského súdu právne záväzné a priamo vykonateľné. Na ich výkon by preto nemalo byť potrebné žiadne ďalšie rozhodnutie alebo opatrenie, ktoré by dotknutým orgánom prikázalo uskutočniť relevantné konanie. Navrhovateľ sa v tomto zmysle obrátil na SIS a krajský súd so žiadosťami o zničenie výstupov z ITP, ktoré sa však minuli úspechu. Z uvedeného dôvodu je potrebné vydať pre SIS a krajský súd príkaz konať, ktorého pôvodcom môže byť jedine ústavný súd.

14. Ústavný súd totiž podľa navrhovateľa disponuje originálnou právomocou voči krajskému súdu, pretože dohľad nad používaním ITP a zabezpečením zničenia výstupov z ITP, ktorými disponuje SIS, má vykonať krajský súd. Nie je preto možné, aby príkaz krajskému súdu vykonať právomoc nad použitím ITP, teda príkaz, aby krajský súd v súčinnosti so SIS zabezpečil zničenie existujúcich výstupov z ITP, vydal iný súd než ústavný súd. SIS je v slovenskom právnom poriadku orgánom, ktorý sa *de facto* nachádza mimo kontroly všeobecných súdov, na ktoré ústavný súd odkázal vo veci sp. zn. III. ÚS 97/2012. To len umocňuje názor o tom, aby proti SIS konal priamo ústavný súd, a nie všeobecné súdy v rámci civilných konaní, správnych súdnych konaní alebo trestných konaní.

15. Ústavný súd nemôže len odkázať na povinnosť krajského súdu zabezpečiť zničenie výstupov z ITP s tým, že ak tak krajský súd neurobí, tak navrhovateľ môže podať ďalšiu ústavnú sťažnosť. V takom prípade by sa totiž aj podľa záverov EŠLP vytvoril začarovaný kruh, keď by sa navrhovateľ opakovane obracal na ústavný súd a ten by opakovane odkazoval na to, že krajský súd si svoju povinnosť bude plniť. Efektivita prostriedkov nápravy by tak bola len iluzórna a práva navrhovateľa by neboli chránené materiálne, ale len formálne. Ak je preto krajský súd pri ničení výsledkov použitia ITP nečinný a navrhovateľ túto nečinnosť nemôže napadnúť inak než ústavnou sťažnosťou, tak je povinnosťou ústavného súdu v rámci

obnoveného konania nariadiť krajskému súdu zničenie výstupov z ITP a začarovaný kruh, na ktorý poukázal ESLP, definitívne prerušiť.

16. Pokiaľ ide o odmietnutie ústavnej sťažnosti navrhovateľa uznesením sp. zn. I. ÚS 125/2012 z dôvodu oneskoreného podania, ktorú považoval ústavný súd za podanú opakovane (uznesenie sp. zn. III. ÚS 490/2015), tak ESLP konštatoval, že otázka oneskorenosti, resp. opakovaného podania ústavných sťažností ho nezaujímá a nie je prekážkou k tomu, aby sa vecou zaoberal. Tým mal dať ESLP najavo, že navrhovateľ riadne vyčerpал všetky vnútroštátne prostriedky, ktoré mal k dispozícii. Navrhovateľ v tomto smere ďalej uvádza, že ústavné sťažnosti sp. zn. Rvp 18094/2013 a sp. zn. Rvp 5892/2015 nie sú totožné v predmete (požadovanom plnení) so skôr podanou ústavnou sťažnosťou, ktorá bola uznesením sp. zn. I. ÚS 125/2012 odmietnutá ako podaná oneskorene. Navrhovateľ sa nimi nedomáhal ochrany totožných práv na základe toho istého skutkového stavu, aký existoval v čase podania skôr podanej sťažnosti, ale na základe nového skutkového stavu (zmenených skutkových okolností), ktorý nastal po zrušení súhlasu 1 a súhlasu 2 ústavným súdom. Nezákonnosť použitia ITP, ako aj povinnosť SIS zabezpečiť v súčinnosti s krajským súdom zničenie výstupov ITP do 24 hodín sa stali nesporné. Táto nečinnosť krajského súdu a SIS pri ničení výstupov z ITP pritom stále pretrváva. Za pretrvávajúceho protiprávneho stavu nečinnosti nemožno hovoriť o tom, že skôr podaná ústavná sťažnosť je podaná oneskorene a následné sťažnosti je nutné odmietnuť z dôvodu opakovania, pretože sťažnosť na pretrvávajúci protiprávny stav spočívajúci v nečinnosti je možné podať kedykoľvek počas tohto pretrvávajúceho protiprávneho stavu.

17. Povinnosť opätovne preskúmať uznesenie sp. zn. III. ÚS 490/2015 vyplýva v kontexte rozsudku ESLP zo skutočnosti, že u navrhovateľa pretrváva postavenie obete v dôsledku porušenia čl. 8 dohovoru a ústavný súd pochybil, pretože mal sám prikázať SIS a krajskému súdu zničiť všetky výstupy z ITP alebo mal uviesť konkrétnu informáciu, ktorý iný súdny orgán a v rámci konkrétneho prostriedku nápravy je k tejto povinnosti oprávnený. ESLP navyše neidentifikoval žiadny konkrétny všeobecný súd zodpovedný za neodstránenie pretrvávajúceho porušenia práva navrhovateľa.

18. Ak by ústavný súd predsa dospel k záveru, že navrhovateľ nevyčerpал niektorý z efektívnych prostriedkov nápravy, je pre ten prípad povinný uviesť konkrétnu inštrukciu s uvedením konkrétneho orgánu a efektívneho prostriedku nápravy, aby navrhovateľ dosiahol zničenie výstupov z ITP. Odôvodnenosť takejto konkrétnej inštrukcie je daná aj tým, že ESLP vo svojich rozsudkoch poukázal na nejasnosť vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá nemôže ísť na ťarchu navrhovateľa.

19. Dňa 5. mája 2023 doručil navrhovateľ ústavnému súdu vyjadrenie, ktorým reagoval na vydanie nálezu sp. zn. III. ÚS 611/2022 s odôvodnením, že závery tohto nálezu, s ktorými ale nesúhlasí, sú podľa neho podstatné aj pre toto konanie.

20. Uvádza, že treba predovšetkým rozlišovať medzi povinnosťami SIS a krajského súdu. Kým SIS má povinnosť zničiť výstupy z ITP, krajský súd je povinný zabezpečiť toto zničenie (vykonať dohľad nad SIS). Keďže od roku 2012 (keď došlo k zrušeniu súhlasu 1 a súhlasu 2) k zabezpečeniu zničenia výstupov nedošlo, je zjavné, že krajský súd je minimálne od roku 2012 pri tomto zabezpečovaní nečinný. Nečinnosť SIS pri ničení výstupov z ITP nezbavuje krajský súd povinnosti zničenie zabezpečiť.

21. Ďalej pri dohľade nad SIS vykonáva krajský súd súdnu moc, ktorej imanentnou súčasťou je, že môže príslušnému subjektu uložiť aj povinnosť niečo konať. Nečinnosť pri výkone súdnej moci krajského súdu môže odstrániť jedine ústavný súd, a preto ak krajský súd pri výkone súdnej moci minimálne od roku 2012 nezabezpečil zničenie výstupov z ITP, potom príslušným na odstránenie jeho nečinnosti je práve ústavný súd.

22. Okrem toho ak má krajský súd (v rámci súdnej moci) povinnosť zabezpečiť zničenie výstupov z ITP (v rámci plnenia povinnosti vykonať dohľad nad SIS), potom túto povinnosť nemožno interpretovať ako povinnosť snažiť sa zabezpečiť zničenie výstupov z ITP s tým, že ak je táto snaha bezvýsledná, tak osoba protiprávne dotknutá na svojich právach má skrátka „*smolu*“. Takýto názor ústavného súdu je len pokračovaním protiprávneho stavu spočívajúceho v pretrvávajúcom začarovaného kruhu („*vicious circle*“), ako ho identifikoval ESLP. Pokračovanie tejto protiprávnosti nemožno hodnotiť inak ako to, že ústavný súd nerešpektuje dohovor. Ak je krajský súd pri zabezpečení zničenia výstupov nečinný a dotknutá osoba nemôže túto nečinnosť napadnúť inak než ústavnou sťažnosťou, potom je povinnosťou ústavného súdu nielen poukázať na povinnosť krajského súdu zničenie výstupov zabezpečiť, ale mu aj nariadiť zabezpečenie zničenia a začarovaný kruh takto definitívne prerušiť.

23. S týmto právne záväzným záverom ESLP sa ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. III. ÚS 611/2022 z 29. marca 2023 nijako nevysporiadal a namiesto toho, aby uznal, že nestačí len poukázať na zákonnú povinnosť krajského súdu zabezpečiť zničenie výstupov, pristúpil k argumentácii, ktorá je v priamom rozpore s rozsudkami ESLP, a to že krajský súd vlastne ani žiadnu takúto zákonnú povinnosť nemá, lebo stačí, že apeluje na SIS, aby konala.

III.

Právomoc ústavného súdu

24. Podľa čl. 133 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

25. Podľa § 214 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) právoplatné rozhodnutie ústavného súdu možno za podmienok ustanovených týmto zákonom napadnúť návrhom na obnovu konania pred ústavným súdom, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Ustanovenie § 55 písm. c) sa v tomto prípade nepoužije.

26. Podľa § 220 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zistí, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie vyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu, svojím nálehom obnovu konania povolí a napadnuté rozhodnutie ústavného súdu zruší. Ústavný súd môže zrušiť aj ďalšie rozhodnutia ústavného súdu vydané v pôvodnom konaní, ak to vyplýva z právneho názoru vysloveného v rozhodnutí orgánu medzinárodnej organizácie a je to potrebné na dosiahnutie účelu obnovy konania.

IV.

Vyjadrenie krajského súdu a replika navrhovateľa

IV.1. Vyjadrenie krajského súdu:

27. Krajský súd predložil k návrhu na obnovu konania svoje vyjadrenie z 26. apríla 2023, v ktorom uviedol, že nezdieľa názor o splnení materiálnych podmienok na povolenie obnovy konania pred ústavným súdom.

28. Krajský súd uviedol, že nesúhlasí s navrhovateľom, podľa ktorého sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 18094/2013 a sp. zn. Rvp 5892/2015 nebolo možné považovať za totožné vzhľadom na odlišné požadované plnenie a zmeny v skutkovom stave.

29. Poukázal na to, že týmito ústavnými sťažnosťami, o ktorých ústavný súd rozhodoval v konaní pod sp. zn. III. ÚS 490/2015, navrhovateľ namietal porušenie tých istých práv, a to tým istým zásahom, konkrétne vydaním súhlasu 1 a súhlasu 2 a následne na ich podklade udržiavaným protiprávnym stavom. Sčasti odlišným spôsobom formulovaný petit ústavnej sťažnosti, ktorým navrhovateľ reagoval aj na to, že spomenuté súhlasy už boli nálezom sp. zn. III. ÚS 97/2012 zrušené, je pre posúdenie splnenia formálnych podmienok na podanie sťažnosti bez významu. Rozhodujúce je podľa názoru krajského súdu to, od čoho navrhovateľ odvíjal porušenie svojich základných práv, a nie to, akou formou sa podľa neho mala dosiahnuť náprava tohto porušenia. Z odôvodnenia uznesenia sp. zn. III. ÚS 490/2015 je zrejmé nesplnenie formálnej podmienky pri podaní ústavnej sťažnosti, pričom z odôvodnenia rozsudku ESLP nie je možné jednoznačne vyvodit', že vydanie tohto rozsudku by malo viesť k odlišnému posúdeniu splnenia spomenutej formálnej podmienky konania o ústavnej sťažnosti.

30. Krajský súd ďalej argumentuje tým, že z rozsudku ESLP nemožno explicitne vyvodit' záver o potrebe obnovy konania pred ústavným súdom. V zmysle čl. 46 ods. 1 dohovoru môže byť výkonom rozsudku ESLP podľa krajského súdu porušovanie práva navrhovateľa na súkromie podľa čl. 8 dohovoru ukončené a navrhovateľovi zabezpečená dostatočná satisfakcia. Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že v tomto prípade je problematickou skôr nejasná alebo nedostatočná právna úprava v oblasti zabezpečenia súdnej kontroly pri realizácii oprávnení SIS, ktorých výkonom dochádza k zásahom do základných práv a slobôd fyzických osôb. Súčasná právna úprava bráni krajskému súdu v efektívnejšom výkone rozsudku ESLP, pričom podľa názoru krajského súdu je tento problém len ťažko preklenuteľný prostredníctvom obnovy konania.

31. Krajský súd upriamuje pozornosť na to, že v priebehu rokov 2013 až 2022 vykonal smerom k SIS potrebné úkony na to, aby boli dosiahnuté ciele formulované v záveroch nálezu sp. zn. III. ÚS 97/2012 a nálezu sp. zn. III. ÚS 490/2015. To ostatne potvrdzuje aj nález ústavného súdu v súvisiacej veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 611/2022, v ktorom ústavný súd akceptoval fakt, že pokiaľ ide o zákonom upravené možnosti súdu zasahovať do procesu zničenia záznamov získaných nezákonným použitím ITP alebo akýchkoľvek iných výsledkov nezákonného použitia ITP, tieto sú v zmysle aktuálnej zákonnej úpravy výrazne limitované a súd môže vo vzťahu k orgánu štátu, ktorý disponuje nezákonne získanými informáciami, postupovať len s odkazom na § 7 ods. 3, 5 zákona o ochrane súkromia.

32. Krajský súd zdôraznil, že z aktuálnej právnej úpravy nevyplýva žiaden procesný nástroj, napríklad vo forme vydania príkazu či rozhodnutia, ktorým by sa orgánu štátu, ktorý výsledkami takéhoto nezákonného použitia ITP disponuje, prikázalo alebo nariadilo takéto výsledky zničiť. V posudzovanej veci je subjektom primárne zodpovedným za splnenie záväzných rozhodnutí ústavného súdu a EŠLP práve SIS, ktorá má aj na základe § 7 ods. 3 zákona o ochrane súkromia primárnu povinnosť záznamy a akékoľvek výsledky nezákonného použitia ITP zničiť. Krajský súd v tejto súvislosti dodal, že v súlade so závermi ústavného súdu obsiahnutými v uznesení sp. zn. III. ÚS 490/2015 bola SIS vyzývaná opakovane na splnenie povinnosti spočívajúcej v zničení predmetných výsledkov nezákonného použitia ITP.

33. S poukazom na tieto argumenty, ako aj na úkony priebežne vykonávané krajský súd uzatvára, že z materiálneho hľadiska nie sú splnené zákonné predpoklady na povolenie obnovy konania pred ústavným súdom.

IV.2. Vyjadrenie SIS:

34. SIS sa v lehote stanovenej ústavným súdom k návrhu na obnovu konania nevyjadřila.

IV.3. Replika navrhovateľa:

35. Navrhovateľ doručil ústavnému súdu 30. mája 2023 repliku k vyjadreniu krajského súdu, v ktorej v prvom rade uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že obnovu konania nemožno z rozsudku EŠLP vyvodiť. Zdôraznil, že EŠLP konštatoval zlyhanie krajského súdu, keď tento riadne nevykonával dohľad nad SIS pred, počas a po skončení používania ITP, pričom povinnosť zabezpečiť zničenie výstupov z ITP konštatoval aj ústavný súd vo veci sp. zn. III. ÚS 490/2015 z dôvodu, že táto povinnosť vyplýva krajskému súdu priamo zo zákona. Túto povinnosť si podľa navrhovateľa krajský súd nespĺnil a ani mu táto povinnosť nebola doterajším rozhodnutím ústavného súdu uložená a opakuje, že ústavný súd je jediný súd, ktorý je oprávnený na odstránenie nečinnosti krajského súdu.

36. Podľa navrhovateľa je to práve krajský súd, ktorý má priamo na základe čl. 46 ods. 1 dohovoru (ako aj čl. 154c ústavy) povinnosť vykonať individuálne opatrenie na výkon rozsudku EŠLP a zabezpečiť aktívny dohľad nad SIS pri zničení výstupov z ITP, a ak v rámci súdnej právomoci túto povinnosť nespĺní, tak musí zasiahnuť ústavný súd. Aj keď krajský súd argumentuje nedostatočnou či nejasnou právnou úpravou v oblasti súdnej kontroly pri realizácii oprávnení SIS, toto nemôže ísť na ťarchu navrhovateľa, pretože právnou úpravu je potrebné vykladať v intenciách dohovoru, ktorého záväzný výklad poskytol EŠLP, ako aj v intenciách ústavy. V opačnom prípade by došlo k odmietnutiu spravodlivosti, konaniu v rozpore so zákazom aplikácie princípu „*non liquet*“, podľa ktorého nemožno odmietnuť poskytnutie právnej ochrany len z dôvodu neúplnosti alebo nejasnosti právnej úpravy, a napokon by právo dotknutej osoby priznané dohovorom bolo právom nevykonateľným.

37. Vo vzťahu k záverom ústavného súdu obsiahnutým v náleze sp. zn. III. ÚS 611/2022, s ktorými sa krajský súd stotožnil, navrhovateľ uvádza, že odôvodnenie tohto nálezu je právne neudržateľné. Navrhovateľ argumentuje tým, že nečinnosť krajského súdu spočívajúcu v povinnosti aktívneho súdneho dohľadu nad SIS vyslovil v rozsudku EŠLP. Výklad krajského súdu a ústavného súdu spočívajúci v tom, že SIS je subjektom primárne zodpovedným za zničenie výsledkov použitia ITP

a za súčasnej právnej úpravy nie je možné, aby krajský súd toto zničenie nariadil, považuje navrhovateľ za metodologicky chybný. Navrhovateľ dodáva, že žiadny iný subjekt než krajský súd nemá primárnu povinnosť súdneho dohľadu nad SIS, aby konala vo veci navrhovateľa podľa § 7 zákona o ochrane súkromia.

38. V ďalšej argumentačnej línii navrhovateľ tvrdí, že sa domáha nároku (odstránenia nečinnosti krajského súdu), ktorý má objektívne oporu v ustanoveniach hmotného práva – tým je priamo aplikovateľný dohovor s prednosťou pred zákonom. Ak teda dohovor ukladá prostredníctvom rozsudku ESLP povinnosť zničenia výstupov z ITP, tak krajský súd aj ústavný súd boli povinné dohovor priamo aplikovať a zohľadniť ho aj pri výklade zákonnej úpravy obsiahnutej v § 7 zákona o ochrane súkromia.

39. Zabezpečeniu zničenia výstupov z ITP zo strany krajského súdu vo vzťahu k SIS nemôže brániť ani nejasná alebo nedostatočná zákonná úprava. Ak táto chyba, má podľa mienky navrhovateľa krajský súd priestor na dotvorenie tejto úpravy, pretože nie je ústavnoprávne udržateľné, aby základné právo nemohlo byť vykonané pre neúplnosť kontroly pri regulácii právnych vzťahov medzi súdom a SIS. Navrhovateľ sa v tejto súvislosti odvoláva na nález ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 127/2019, v ktorom ústavný súd konštatoval, že právo na spravodlivé súdne konanie znamená, že všetky súdy majú povinnosť pri interpretácii zákonov zabrániť faktickému odopretiu spravodlivosti, a pripomenul, že v záujme eliminácie možného odopretia spravodlivosti súdmi v dôsledku nedostatočnej právnej úpravy zakotvuje čl. 4 Civilného sporového poriadku analógiu a dotváranie práva ako jeden zo základných princípov civilného sporového konania.

40. Navrhovateľ uzatvára, že právny názor tretieho senátu ústavného súdu vyslovený v náleze vo veci sp. zn. III. ÚS 611/2022 je neudržateľný z hľadiska ústavy aj dohovoru, pretože už samotný postup, ktorým k nemu tento senát dospel, je porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy. Ak tretí senát zastával názor, že krajský súd nemá žiadnu zákonnú povinnosť autoritatívne zabezpečiť zničenie výstupov z ITP vykonaním aktívneho súdneho dohľadu nad SIS, tak bolo zjavné, že sa odchyľuje od právneho názoru vyjadreného vo veci sp. zn. III. ÚS 490/2015. Bolo preto jeho zákonnou povinnosťou podať plénu ústavného súdu návrh na zjednotenie právnych názorov podľa § 13 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

41. V závere sa navrhovateľ venuje obsahu správ predkladaných Výboru ministrov. Uvádza, že tvrdenia Slovenskej republiky (založené na podkladoch a vyjadreniach krajského súdu) sú v zjavnom rozpore s tým, čo tvrdí krajský súd v konaní pred ústavným súdom. Zatiaľ čo Slovenská republika tvrdí, že vo všeobecnej rovine je zabezpečený externý mechanizmus dohľadu zákonného sudcu nad ničením výsledkov protiprávneho použitia ITP, tak krajský súd uvádza, že zákonná úprava súdneho dohľadu nad ničením výsledkov použitia ITP je nejasná alebo nedostatočná. Kým Slovenská republika poukazuje na skutkovú a právnu zložitost' veci najmä z dôvodu značného časového odstupu pri plnení záväzkov v individuálnej rovine, krajský súd vo vyjadrení tvrdí, že nemá žiaden procesný nástroj, ktorým by mohol SIS nariadiť zničiť požadovaný materiál, z čoho navrhovateľ usudzuje, že vec je pre krajský súd vyriešená bez ohľadu na časové hľadisko vo veci. Napokon navrhovateľ poukazuje na to, že napriek tvrdeniam Slovenskej republiky o tom, že v terajšej praxi SIS a krajského súdu sa riešia niektoré nedostatky identifikované v rozsudkoch ESLP vrátane ničenia výsledkov nezákonného použitia ITP,

z vyjadrení krajského súdu, naopak, vyplýva, že sa súdne nezabezpečuje zničenie takýchto výsledkov.

42. Navrhovateľ s ohľadom na uvedené uzatvára, že krajský súd by mal podklady a vyjadrenia ústavnému súdu predložiť, pričom ich treba hodnotiť vo vzájomnej súvislosti s predloženými správami predkladanými Výboru ministrov, v ktorých Slovenská republika tvrdí, že krajský súd v súčasnej praxi zabezpečuje externý (súdny) dohľad nad povinnosťou zničenia výsledkov protiprávneho použitia ITP.

43. Na základe už uvedených skutočností navrhovateľ trvá na svojom návrhu na obnovu konania.

V.

Posúdenie vecí ústavným súdom

44. Úlohou ústavného súdu v konaní o predmetnom návrhu navrhovateľa je rozhodnúť, či z rozsudku ESLP vyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutých rozhodnutí ústavného súdu (§ 214 zákona o ústavnom súde).

45. Článok 46 dohovoru, ktorý sa vzťahuje na všetky rozsudky ESLP o porušení dohovoru, ukladá zmluvnému štátu právnu povinnosť ukončiť porušovanie a zjednať nápravu jeho dôsledkov. Zmluvný štát má v zásade voľnosť pri výbere prostriedku, ktorým vyhovie rozsudku o porušení práv podľa dohovoru [rozsudok Papamichalopoulos a ďalší proti Grécku (čl. 50) z 31. 10. 1995, sťažnosť č. 14556/89, bod 34]. Zohľadňujúc inštitucionálnu rovnováhu medzi ESLP, Výborom ministrov a zmluvnými štátmi, ktoré majú vykonať rozsudok o porušení práv podľa dohovoru, je konečné rozhodnutie o opatreniach v právomoci zmluvného štátu pod dohľadom Výboru ministrov (rozsudok Veľkej komory vo veci Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 29. 5. 2019, sťažnosť č. 15172/13, bod 182). Dôležité v tejto súvislosti je to, aby opatrenia prijaté na vnútroštátnej úrovni zmluvným štátom boli zlučiteľné so závermi a s duchom rozsudku (tamtiež, bod 186, m. m. III. ÚS 117/2023).

46. Požiadavka na nápravu porušenia dohovoru zisteného ESLP je implicitne vyvodzovaná z obsahu čl. 46 ods. 1 dohovoru, čo sa v oblasti ochrany základných práv a slobôd nevyčerpáva len satisfakciou, prípadne kompenzáciou za porušenie základného práva, ale takáto náprava sa v miere, do akej je to vzhľadom na okolnosti prípadu možné, zabezpečuje aj uvedením veci do pôvodného stavu, teda nastolením stavu, v ktorom sa jednotlivец nachádzal pred porušením dohovoru (*restitutio in integrum*). Z odporúčania č. R (2000)2 Výboru ministrov členským štátom o obnove alebo opätovnom prejednaní niektorých prípadov na vnútroštátnej úrovni na základe rozsudkov ESLP, ktoré bolo prijaté 19. januára 2000, vyplýva, že obnova konania, resp. opätovné prejednanie prípadu predstavuje najúčinnější, ak nie jediný prostriedok na dosiahnutie individuálnej implementácie rozhodnutia ESLP, ktorým bolo vyslovené porušenie ľudského práva sťažovateľa rozhodnutím vnútroštátneho orgánu súdneho typu alebo postupom predchádzajúcim jeho vydaniu (PL. ÚS 23/2019, II. ÚS 326/2021).

47. Obnova konania pred ústavným súdom predstavuje prostriedok nápravy vtedy, ak výslovnou formuláciou použitou v rozhodnutí ESLP vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Uvedená prieskumná povinnosť vznikne však aj bez výslovnej formulácie uvedenej v rozhodnutí ESLP,

ak (i) vo veci konal a rozhodoval ústavný súd a zároveň (ii) je vylúčené, aby sa náprava porušenia ľudského práva alebo základnej slobody konštatovaného v rozhodnutí ESĽP v konaní proti Slovenskej republike dosiahla prostredníctvom obnovy konania pred všeobecným súdom alebo prostredníctvom iného účinného právneho prostriedku nápravy.

48. Názor, že obnova konania pred ústavným súdom predstavuje prostriedok nápravy, ak nie je možné dosiahnuť nápravu prostredníctvom obnovy konania pred všeobecnými súdmi, vyjadril ústavný súd v uznesení č. k. I. ÚS 380/2020-24 z 20. augusta 2020. O takúto situáciu pôjde v zásade v dvoch druhoch prípadov. V prvom rade pôjde o prípady, keď ústavný súd rozhodoval vo veci ako jediná inštancia (napr. rozsudok vo veci Harabin proti Slovenskej republike z 20. 11. 2012, sťažnosť č. 58688/11, keď plénum ústavného súdu rozhodovalo ako jediná inštancia vo veci disciplinárneho konania proti sťažovateľovi ako predsedovi najvyššieho súdu; označený rozsudok ESĽP predstavoval impulz na zavedenie možnosti iniciovať konanie o obnove konania aj pred ústavným súdom, pozri aj PL. ÚS 92/2011).

49. V druhom rade pôjde o prípady, keď ústavný súd povolil obnovu konania pred ústavným súdom z dôvodu poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľa. Išlo o nález sp. zn. III. ÚS 347/2015 z 27. októbra 2015, v ktorom ústavný súd povolil obnovu konania v dôsledku toho, že ESĽP rozsudkom Ďurďovič a Trančíková proti Slovenskej republike zo 7. októbra 2014 vyslovil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru pre procesné odmietnutie ich ústavnej sťažnosti, ktoré malo za následok nepreskúmanie ich argumentov vo vzťahu k rozsudku všeobecného (krajského) súdu. Nálezom sp. zn. III. ÚS 650/2015 z 24. februára 2016 povolil ústavný súd obnovu konania s ohľadom na rozsudok ESĽP vo veci Trančíková proti Slovenskej republike z 13. januára 2015, ktorým ESĽP konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď ústavný súd odmietol meritórne preskúmať námietky sťažovateľky vo vzťahu k rozhodnutiam súdu prvej a druhej inštancie. Ďalším nálezom sp. zn. II. ÚS 218/2016 z 11. mája 2016, v ktorom došlo k povoleniu obnovy konania, reagoval ústavný súd na rozsudok vo veci Franek proti Slovenskej republike z 11. februára 2014, v ktorom ESĽP vyslovil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď ústavný súd odmietol preskúmať námietky sťažovateľa z dôvodu domnelého oneskoreného podania sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Nálezom sp. zn. I. ÚS 76/2016 z 11. mája 2016 ústavný súd povolil obnovu konania, keď reagoval na závery rozsudku vo veci COMPCAR, s. r. o., proti Slovenskej republike z 9. júna 2015, v ktorom ESĽP konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru pre zrušenie právoplatného rozhodnutia na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora. Potrebu obnovy konania v citovaných nálezoch ústavný súd odôvodnil s poukazom na potrebu poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľov.

50. Ústavný súd povolil obnovu konania nálezom č. k. II. ÚS 281/2022-22 z 21. septembra 2022 v reakcii na závery rozsudku ESĽP vo veci Petříková proti Slovenskej republike z 25. novembra 2021, keď ESĽP rozhodol o porušení čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom porušovateľom bol sám ústavný súd. Ústavný súd podľa ESĽP riadne nepreskúmal námietku zaujatosti proti sudkyňi ústavného súdu a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil.

51. Z uvedenej judikatúry je zrejmé, že ústavný súd v období rokov 2015 – 2016 napriek absencii výslovného príkazu opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu v odôvodnení rozsudku ESĽP obnovu konania pred ústavným súdom povolil, ak to bolo v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľov nevyhnutné.

52. Posledným rozhodnutím, ktorým ústavný súd povolil obnovu konania, bol nález č. k. III. ÚS 117/2023-64 z 12. októbra 2023 vo veci [REDAKOVANÉ], ktorým reagoval na rozsudok ESĽP z 20. júla 2021 (pozri bod 9 tohto nálezu). Išlo o špecifické rozhodnutie vzhľadom na to, že porušovateľom základného práva podľa čl. 8 dohovoru je SIS (teda nie ústavný súd ani krajský súd), ktorá však opakovane nevykonala opatrenia smerujúce k výkonu rozsudku ESĽP. Rozhodnutím o obnove konania ústavný súd reflektoval na túto nečinnosť SIS, pokiaľ ide o prevzatie jej dielu zodpovednosti za výkon rozsudku ESĽP, a k tomuto rozhodnutiu sa výnimočne priklonil, aby poskytol ochranu právam [REDAKOVANÉ] v kvalite vyplývajúcej z rozsudku ESĽP, ako aj s ohľadom na nejednoznačnú, resp. absentujúcu právnu úpravu pravidiel, ktoré majú zabezpečiť, aby súdny dohľad nad opatreniami orgánov výkonnej moci majúcich povahu utajovaného sledovania bol efektívny a účinný, a to aj pokiaľ ide o vykonanie nápravy prípadnej nezákonnosti a porušenia základných práv dotknutých osôb v individuálnych prípadoch (bod 72 nálezu sp. zn. III. ÚS 117/2023). Zároveň zdôraznil, že rozhodnutie o povolení obnovy konania je nutné vnímať v kontexte špecifických okolností ako prostriedok nápravy, resp. účinnej ochrany základných práv [REDAKOVANÉ]. Ústavný súd pritom vzal do úvahy osobitosti daného prípadu, nemožnosť obnovy konania pred všeobecnými súdmi, dôvody rozsudku ESĽP, závery ústavného súdu v náleze sp. zn. III. ÚS 611/2022, ako aj absenciu iného účinného právneho prostriedku nápravy spôsobilého zabezpečiť efektívnu ochranu základných práv [REDAKOVANÉ] v primeranom čase, a preto aj napriek absencii výslovného príkazu opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu v odôvodnení rozsudku ESĽP povolenie obnovy konania pred ústavným súdom bolo v tomto prípade spôsobilé prispieť k *restitutio in integrum*, a to v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľa (bod 66 tamtiež).

53. Názory odbornej verejnosti na materiálny prístup k ochrane práv jednotlivca pri povoľovaní obnovy konania pred ústavným súdom sa v odbornej literatúre líšia (porov. ĽALÍK, M., ĽALÍK, T. *Zákon o ústavnom súde Slovenskej republiky, komentár*. Bratislava : Wolters Kluwer s. r. o., 2019, s. 568 a DRGONEC, J. *Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie*. Bratislava : C. H. Beck, 2019, s. 1604). Niektorí autori uvádzajú, že ide o neprípustné dopĺňanie ústavy zo strany ústavného súdu, ktoré nemá oporu v ústavnej norme obsiahnutej v čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorej štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý stanoví zákon. Nejde o povolenú interpretáciu druhej vety čl. 133 ústavy a prikláňajú sa k názoru, že dôvodom na pripustenie obnovy konania bolo a je výlučne rozhodnutie ESĽP, a nie výklady ústavného súdu. Teda ak obsah rozsudku ESĽP neindikuje povinnosť obnoviť konanie pred ústavným súdom, tak ústavný súd nemôže takú povinnosť založiť svojím rozhodnutím (porov. MAZÁK, J. *Obnova konania pre Ústavným súdom SR: Prvé skúsenosti, pochybnosti a jeden námet*. In: *Bulletin slovenskej advokácie*, 23, 2017, č. 11, s. 24 – 29).

54. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že názorové konštrukcie obsiahnuté v nálezoch uvedených v bode 49 sú už dnešnou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu považované za prekonané. V recentnej rozhodovacej činnosti v prípadoch navrhovanej obnovy konania pred ústavným súdom ústavný súd dôsledne rešpektuje svoje subsidiárne postavenie k ostatným orgánom verejnej moci (II. ÚS 421/2012, I. ÚS 380/2020, II. ÚS 326/2021, IV. ÚS 261/2021, III. ÚS 625/2021).

55. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že vnútorná štruktúra systému poskytovania súdnej ochrany na vnútroštátnej úrovni je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom vzájomný vzťah týchto subsystémov pri jej poskytovaní je komplementárny, keď uvádza, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má osoba žiadajúca o jej poskytnutie k dispozícii. Systém ochrany základných práv a slobôd z pozície ústavného súdu tak predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (IV.ÚS 261/2021).

56. Z už uvedeného vyplýva, že v podmienkach ústavného poriadku je tento princíp na ústavnej úrovni vymedzený vo vzťahu k pôsobnosti ústavného súdu negatívnym spôsobom, pretože rozhodovacia pôsobnosť ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám prichádza do úvahy vždy až vtedy, ak ich ochranu nemožno zabezpečiť z pozície rozhodovacej úrovne všeobecných súdov alebo iných orgánov verejnej moci. Konanie pred ústavným súdom nie je a ani nemôže byť procesnou skratkou, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh pred inými orgánmi verejnej moci. Napokon obnova konania pred ústavným súdom bola zavedená do právneho poriadku pre prípady, v ktorých porušovateľom práv neboli primárne všeobecné súdy, ale ústavný súd, a nie pre prípady, v ktorých možno nápravu dosiahnuť obnovou konania (alebo vzhľadom na okolnosti prípadu iným spôsobom, pozn.) pred všeobecnými súdmi, a to napriek tomu, že ich rozhodnutia pred rozhodnutím ESLP posudzoval aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Jeho rozhodnutie v rámci konania o ústavnej sťažnosti o neporušení práv je tak prelomené rozhodnutím ESLP (porov. MACEJKOVÁ, I., BÁRÁNY, E., BARICOVÁ, J., FIAČAN, I., HOLLÄNDER, P., SVÁK, J. a kolektív. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár*. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020, s. 1389).

57. Vychádzajúc z uvedených všeobecných a judikatúrnych východísk, pristúpil ústavný súd k posúdeniu opodstatnenosti návrhov na obnovu konaní, skúmajúc, či rozsudok ESLP obsahuje klauzulu týkajúcu sa priameho uloženia povinnosti obnovy konania pred ústavným súdom („*reopening clause*“). Pre prípad, že takáto povinnosť neexistuje, bude ústavný súd skúmať, či sú splnené ďalšie podmienky, t. j. že v prejednávaných veciach rozhodoval ústavný súd, obnova konania pred všeobecným súdom je súčasne vylúčená, prípadne či má navrhovateľ k dispozícii iný účinný prostriedok nápravy.

58. Ústavný súd pritom vychádzal predovšetkým z odôvodnenia rozsudku ESLP, ktorý v podstatnom uviedol: „91. Súd si je vedomý, že dotknuté nedostatky boli zistené Ústavným súdom pri skúmaní individuálnych sťažností, ktoré podal ██████████, a že podobná sťažnosť podaná sťažovateľom bola odmietnutá ako oneskorená (pozri odsek 11). Napriek tomu Súd konštatuje, že nedostatky boli pripísateľné súdu vydávajúcemu súhlasy (KSB), a konštatuje, že v podstate mali objektívnu povahu (tamtiež, § 33 a § 55). Preto skutočnosť, že vlastná ústavná sťažnosť sťažovateľa v súvislosti s KSB bola odmietnutá nebráni Súdu, aby zohľadnil tieto nedostatky pri posudzovaní toho, o čo ide v tomto prípade – a to je realizácia súhlasov zo strany SIS, v súvislosti s ktorou Ústavný súd odmietol vydať rozhodnutie, keď si ustálil, že v tejto veci nemá právomoc (tamtiež, § 32).“

59. Po oboznámení sa s výrokom a odôvodnením rozsudku ESLP ústavný súd zistil, že neobsahuje výslovnú povinnosť opätovného preskúmania uznesenia sp. zn. III. ÚS 490/2015, prípadne jemu predchádzajúceho konania.

60. V rámci predpokladov uvedených v bode 47 tohto nálezu sa ústavný súd ďalej venoval vyhodnoteniu otázky, či po vydaní rozsudku ESLP má navrhovateľ k dispozícii prostriedok nápravy v podobe obnovy konania pred všeobecným súdom, na základe ktorého by mohlo dôjsť k odstráneniu protiprávneho stavu konštatovaného ESLP. Teda či v okolnostiach danej veci je návrh na povolenie obnovy konania pred všeobecným súdom takým individuálnym prostriedkom nápravy, ktorý má navrhovateľ garantovaný vnútroštátnym právnym poriadkom Slovenskej republiky pre účely skončenia porušenia konštatovaného ESLP, čo by nutne vylučovalo vznik povinnosti Slovenskej republiky zabezpečiť nápravu porušenia práv navrhovateľa konštatovaného zo strany ESLP povolením navrhovanej obnovy konania pred ústavným súdom.

61. Osobitosťou daného prípadu je, že zákonná regulácia vzťahov medzi všeobecnými súdmi a SIS týkajúca sa vyradenia a zničenia nezákonných výsledkov použitia ITP vrátane efektívnej kontroly SIS je nedostatočná, čo ostatne konštatoval aj ESLP. Touto otázkou sa zaoberal aj ústavný súd v už spomenutom náleze sp. zn. III. ÚS 611/2022, v ktorom uviedol, že krajský súd nie je podľa zákona o ochrane súkromia oprávnený vydať príkaz SIS na to, aby zničila nezákonné záznamy a iné výsledky použitia ITP. Aj z pohľadu ústavného práva je všeobecný súd limitovaný rozsahom svojej právomoci (čl. 2 ods. 2 ústavy). Tento ústavný príkaz utvrdzuje záver, že všeobecný súd nie je oprávnený vydať vo vzťahu k SIS akýkoľvek akt, ktorým by jej prikázal zničiť nezákonné záznamy a výsledky ich použitia. Z hľadiska vymedzenia postavenia všeobecného súdu pri kontrole SIS v súvislosti so zničením nezákonných záznamov a iných výsledkov použitia ITP je všeobecný súd povinný podať podnet SIS, aby začala konať. Nemá však autoritatívny prostriedok na vydanie príkazu na zničenie nezákonných záznamov a výsledkov použitia ITP. Napokon všeobecný súd ani sám nie je oprávnený nezákonné záznamy zničiť – zákon mu takúto právomoc nezveruje, keďže záznamy podľa zákona o SIS uchováva SIS, a nie súd.

62. Predpokladom na zahájenie obnovy konania pred všeobecným súdom by bolo právoplatné rozhodnutie tohto súdu, ktorým by súd nevyhovel návrhu navrhovateľa na vyradenie a zničenie nezákonne získaných primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP zo strany SIS. Takéto rozhodnutie však v tomto prípade neexistuje a s ohľadom na súčasnú legislatívnu úpravu ani existovať nemôže. V tejto súvislosti teda ústavný súd uzatvára, že navrhovateľ nedisponuje prostriedkom nápravy v podobe obnovy konania pred všeobecným súdom a objektívne teda nie je možné týmto spôsobom privodiť nápravu porušenia jeho práv (m. m. III. ÚS 117/2023, IV. ÚS 577/2023).

63. Pokiaľ ide o rozsah povolenia obnovy konania pred ústavným súdom, navrhovateľ žiada obnoviť pôvodné konanie v obmedzenom rozsahu, t. j. v rozsahu splnenia povinnosti krajského súdu vykonávať súdnu právomoc nad použitím ITP aj po ukončení ich používania vrátane povinnosti vykonať dohľad nad vyradením a zničením všetkých primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP v dispozícii SIS, ktoré boli získané na základe súhlasov krajského súdu, a ďalej v rozsahu splnenia povinnosti SIS vyradiť a zničiť všetky primárne a sekundárne výsledky použitia ITP. Ústavný súd v prvom rade pristúpi k preskúmaniu dôvodnosti návrhu na obnovu konania vo vzťahu k postupu krajského súdu.

64. Na tomto mieste je potrebné pripomenúť, že v rámci preskúmania ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 5892/2015, ktorou sa navrhovateľ domáhal preskúmania postupu krajského súdu proti SIS (k tomu bližšie body 4 a 6 tohto nálezu), ústavný súd konštatoval, že dohľadová povinnosť vyplýva krajskému súdu priamo zo zákona a tento je preto povinný konať *ex lege*. Primárne výsledky získané nezákonným použitím ITP bolo podľa ústavného súdu potrebné zničiť, pričom priamo zo zákona o ochrane súkromia vyplýva povinnosť sudcu krajského súdu zabezpečiť, aby záznamy získané použitím ITP boli zničené v jeho prítomnosti. Pokiaľ ide o sekundárne výsledky použitia ITP, tie mali byť podľa ústavného súdu v zmysle § 17 ods. 6 zákona o SIS bezpečne uložené v evidenciách SIS a nepodliehali zničeniu. Týmto malo byť zabezpečené, že do práva navrhovateľa na ochranu súkromia nebude viac zasahované a nebude ich možné použiť ako dôkaz ani na iné účely.

65. Ústavný súd teda v pôvodnom konaní kvázi meritórne preskúmal ústavnú sťažnosť navrhovateľa v časti týkajúcej sa postupu krajského súdu v období po zrušení súhlasov 1 a 2 nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 97/2012 s tým, že ju ako zjavne neopodstatnenú odmietol, pričom vychádzal z existujúceho legislatívneho rámca, ktorý ESLP vyhodnotil ako nejasný a nedostatočný. ESLP k tomu uviedol, že podobne ako v prípade ██████ SIS pri realizácii súhlasov prakticky využila diskrečné právo rovnajúce sa jej neobmedzenej právomoci, ktoré nebolo sprevádzané opatreniami na ochranu proti svojvoľnému zásahu tak, ako to je v súlade so zásadami právneho štátu vzhľadom na nejasnosť uplatniteľných pravidiel súdnej právomoci, nedostatok postupov na vykonávanie jestvujúcich pravidiel a nedostatky v ich aplikácii (pozri bod 94 rozsudku ESLP).

66. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na tú skutočnosť, že ESLP vyslovil porušenie navrhovateľovho práva podľa čl. 8 dohovoru dvoma okruhmi zásahov, kde prvý okruh predstavuje realizáciu súhlasu 1 a súhlasu 2 a druhým okruhom je uchovávanie sekundárnych materiálov získaných z realizácie oboch súhlasov (bod 97 rozsudku ESLP a bod 3 výrokovej časti rozsudku ESLP). Z rozsudku ESLP však nevyplýva, že by porušenie práva navrhovateľa na ochranu súkromia bolo pričítateľné krajskému súdu, pretože ESLP nevyslovil porušenie navrhovateľovho práva súhlasmi 1 a 2, ktoré vydal krajský súd, ba ani postupom krajského súdu, a to vzhľadom na rozhodnutie ústavného súdu, ktorý o uvedených otázkach rozhodol už v konaní sp. zn. III. ÚS 97/2012 o ústavnej sťažnosti ██████, ale postupom SIS. Tým súčasne jednoznačne identifikoval rozsah svojho prieskumu. Zároveň ESLP neidentifikoval žiaden iný všeobecný súd (ani ústavný súd), ktorý by bol zodpovedný za odstránenie pretrvávajúceho protiprávneho stavu vo vzťahu k navrhovateľovi.

67. Povoleniu obnovy konania vo vzťahu ku krajskému súdu navyše bránia závery vyslovené v náleze sp. zn. III. ÚS 611/2022, v ktorom ústavný súd dostatočne preskúmal právomoci krajského súdu voči SIS v rámci rozsudku ESLP. Ústavný súd v ňom vyhodnotil, že postup a úkony krajského súdu proti SIS vo vzťahu k jej povinnosti zničiť nezákonné materiály pred i po vydaní rozsudku ESLP boli vykonané v primeraných lehotách. V citovanom náleze opakovane zdôraznil, že je to SIS, ktorá je povinná vysporiadať sa s konštatovaným pretrvávajúcim nezákonným uchovávaním materiálov z realizácie nezákonných súhlasov a odstrániť protiprávny stav. Ústavný súd tu uzavrel, že krajský súd nedisponuje zákonným prostriedkom, ktorým by prikázal SIS zničiť predmetné primárne a sekundárne materiály, a teda postupoval v rámci jemu zákonom zverených právomocí.

68. K rovnakému výsledku dospel ústavný súd vo veci navrhovateľa v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 125/2012, a to už pri predbežnom prerokovaní tohto návrhu (bod 24 *in fine* uznesenia sp. zn. IV. ÚS 577/2023), a napokon aj vo veci [REDAKOVANÉ] o návrhu na obnovu konaní vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 97/2012 a sp. zn. III. ÚS 490/2015, pričom ústavný súd nevyhovel [REDAKOVANÉ] práve v časti navrhovanej obnovy konania vo vzťahu ku krajskému súdu, pretože vyhodnotil, že takýto postup je neúčelný a nadbytočný (body 67 a 68 nálezu sp. zn. III. ÚS 117/2023).

69. Pokiaľ teda navrhovateľ žiada obnoviť konanie vo veci sp. zn. III. ÚS 490/2015 aj vo vzťahu k postupu krajského súdu po vydaní súhlasu 1 a súhlasu 2, ústavný súd vzhľadom na uvedené uzatvára, že návrhu navrhovateľa v tejto časti nebolo možné vyhovieť.

70. K dôvodnosti návrhu na obnovu konania vo vzťahu k postupu SIS ústavný súd opätovne konštatuje, že z rozsudku ESĽP nevyplýva, že by Slovenská republika mala vykonať nápravu prostredníctvom obnovy konania pred ústavným súdom. Ústavný súd navrhovateľovi pripomína, že uznesením sp. zn. III. ÚS 490/2015 bola jeho ústavná sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 18094/2013, pokiaľ ide o námietku súvisiacu s postupom SIS spočívajúcim vo vyhotovení a nezničení primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP získaných na základe súhlasu 1 a súhlasu 2, odmietnutá ako neprípustná z dôvodu prekážky veci rozhodnutej (*res iudicata*). Toto rozhodnutie nadväzovalo na uznesenie sp. zn. I. ÚS 125/2012, v ktorom ústavný súd vyhodnotil, že predošlá identická ústavná sťažnosť navrhovateľa bola podaná oneskorene.

71. To, že ESĽP rozsudkom vyhovel sťažnosti navrhovateľa a neprihliadol na odmietnutie ústavnej sťažnosti vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 ako oneskorene podanej ani na odmietnutie ústavnej sťažnosti vo veci sp. zn. III. ÚS 490/2015 pre prekážku veci rozhodnutej, síce znamená, že právo podľa čl. 8 dohovoru bolo porušené, ale jeho porušenie možno vo všeobecnej rovine pričítať Slovenskej republike a v konkrétosti SIS, nie ústavnému súdu. Z rozsudku ESĽP nevyplýva kritika ESĽP smerom k ústavnému súdu vo vzťahu k odmietnutiu ústavných sťažností z už uvedených dôvodov (m. m. IV. ÚS 577/2023).

72. Na uvedenom závere nič nemení ani argumentácia navrhovateľa, podľa ktorej nebolo možné ústavné sťažnosti považovať za identické s odôvodnením, že sa nimi nedomáhal ochrany totožných práv vzhľadom na zmeny v skutkovom stave, ktorý nastal po zrušení súhlasu 1 a súhlasu 2. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že z odôvodnenia uznesenia sp. zn. III. ÚS 490/2015 vyplýva, že v rámci predbežného prerokovania jednoznačne dospel k záveru, že navrhovateľ ústavnou sťažnosťou vedenou pod sp. zn. Rvp 18094/2013 napadol porušenie totožných základných práv a slobôd, z čoho bolo zrejmé nesplnenie základnej procesnej podmienky zakladajúcej neprípustnosť návrhu vo veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol. V navrhovateľovej veci išlo navyše o zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti, teda o taký nedostatok podmienky konania, ktorý už následne nemožno odstrániť.

73. Skutočnosť, že ESĽP konštatoval porušenie hmotného práva navrhovateľa podľa čl. 8 dohovoru, neznamená automatickú povinnosť obnovy konania pred ústavným súdom, navyše za situácie, keď ESĽP nevidel na strane ústavného súdu pochybenie vo vzťahu k procesnému postupu spočívajúcemu v odmietnutí ústavnej sťažnosti proti SIS pre neprípustnosť z dôvodu prekážky veci rozhodnutej. Z odôvodnenia rozsudku ESĽP nemožno vyvodiť záver o odlišnom posúdení splnenia spomenutej procesnej podmienky konania o ústavnej sťažnosti, na základe

ktorého by vyvstala požiadavka nápravy porušenia dohovoru práve prostredníctvom obnovy konania pred ústavným súdom. V opačnom prípade by ústavný súd v obnovenom konaní musel prelomiť svoje predchádzajúce rozhodnutia, a to aj napriek tomu, že neboli predmetom kritiky v rozsudku ESĽP.

74. Napokon ústavný súd pristúpil k preskúmaniu, či nápravu porušenia ľudského práva alebo základnej slobody konštatovaného v rozsudku ESĽP nemožno dosiahnuť prostredníctvom iného účinného prostriedku nápravy, pričom sa riadil aj názormi vyslovenými v skorších súvisiacich rozhodnutiach.

75. V náleze sp. zn. III. ÚS 611/2022 ústavný súd konštatoval, že navrhovateľ má v súčasnej situácii k dispozícii účinný prostriedok nápravy, ktorým je ústavná sťažnosť proti postupu SIS spočívajúcemu v jej nečinnosti, pokiaľ ide o povinnosť zničiť primárny a sekundárny materiál získaný použitím ITP.

76. K rovnakému záveru sa ústavný súd priklonil v uznesení sp. zn. IV. ÚS 577/2023, v ktorom konštatoval, že v prípade neplnenia povinnosti SIS v podobe nápravy porušenia navrhovateľovho práva podľa čl. 8 dohovoru, a to zničením materiálov z realizácie súhlasov 1 a 2, má navrhovateľ právo podať ústavnú sťažnosť na nečinnosť SIS pri vykonaní povinnosti priamo vyplývajúcej z rozsudku ESĽP. V tejto súvislosti ústavný súd poukázal na podstatné rozdiely vo veci [REDAKOVANÉ], ktorému ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 117/2023 povolil obnovu konaní vo veciach sp. zn. III. ÚS 97/2012 a sp. zn. III. ÚS 490/2015 proti postupu SIS.

77. Ústavný súd v bode 66 nálezu sp. zn. III. ÚS 117/2023 uviedol, že podaním ústavnej sťažnosti na nečinnosť proti postupu SIS by sa [REDAKOVANÉ] opätovne domáhal totožnej nápravy ako v obnovených konaniach, a to vyslovenia príkazu smerom k SIS, aby vyradila a zničila všetky primárne a derivatívne materiály vo svojej držbe získané na základe nezákonných súhlasov. Odôvodnil to aj tým, že v dôsledku vydania rozsudku ESĽP vo veci [REDAKOVANÉ] boli právne závery vyplývajúce z uznesenia sp. zn. III. ÚS 97/2012 a uznesenia sp. zn. III. ÚS 490/2015, ktorými ústavný súd odmietol meritórny prieskum postupu SIS z dôvodu konštatovanej subsidiarity právomoci ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom, prelomené. Odkázanie [REDAKOVANÉ] na opätovné využitie ústavnej sťažnosti smerujúcej proti postupu SIS ako ďalšieho možného prostriedku nápravy by bolo možné považovať za prejav formalistického prístupu, ktorý by v primeranom čase neprispel k prerušeniu začarovaného kruhu, o ktorom sa zmieňuje rozsudok ESĽP v navrhovateľovej veci v kontexte absencie efektívneho mechanizmu právnej ochrany pred porušením práva na ochranu súkromia. Na rozdiel od veci [REDAKOVANÉ] prelomenie záveru ústavného súdu, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť navrhovateľa vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 ako oneskorene podanú, z rozsudku ESĽP nevyplývalo. Túto odlišnosť považoval ústavný súd pri posudzovaní návrhu navrhovateľa na obnovu konania vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 za zásadnú, na základe ktorej tento návrh odmietol ako zjavne neopodstatnený.

78. V prerokovanej veci navrhovateľa ústavný súd nemá dôvod odkloniť sa od už uvedených úvah a záverov o to viac, ak uznesením sp. zn. III. ÚS 490/2015 ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť proti SIS pre prekážku veci rozhodnutej, nadväzujúc priamo na predchádzajúce uznesenie sp. zn. I. ÚS 125/2012. Ústavný súd opätovne pripomína, že aj napriek vysloveniu porušenia základného práva navrhovateľa podľa čl. 8 dohovoru z rozsudku ESĽP nerezultuje koncentrovaná kritika, ktorá by bola adresovaná ústavnému súdu smerom k odmietnutiu ústavnej sťažnosti vo veci sp. zn.

III. ÚS 490/2015 v časti týkajúcej sa posúdenia namietaného postupu SIS v súvislosti s vyhotovením a nezničením výsledkov použitia ITP.

79. Pokiaľ teda ide o iný efektívny prostriedok nápravy v prípade, že obnova konania pred ústavným súdom je vylúčená, ústavný súd uzatvára, že ním ostáva ústavná sťažnosť na nečinnosť SIS pri vykonaní povinnosti, ktorá jej z rozsudku ESLP vyplýva, tak, ako to ústavný súd formuloval už v uznesení sp. zn. IV. ÚS 577/2023 a nepriamo aj v náleze sp. zn. III. ÚS 611/2022.

80. Ide o účinný prostriedok nápravy, prostredníctvom ktorého má navrhovateľ možnosť dosiahnuť želanú nápravu a požadovaný cieľ, ktorým je aj s poukazom na závery rozsudku ESLP, zničenie nezákonne získaných materiálov použitia ITP v držbe SIS bez toho, aby musel ústavný súd formálne osobitným procesným postupom v konaní o povolení obnovy svojej predchádzajúce rozhodnutie zrušiť a následne ho preskúmať v obnovenom konaní.

81. Na tomto mieste ústavný súd uvádza, že navrhovateľ sa riadil danou inštrukciou a 13. decembra 2023 doručil ústavnému súdu ústavnú sťažnosť, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv a slobôd podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 10 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom SIS spočívajúcim v jej nečinnosti, a to nezničením všetkých primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP získaných na základe súhlasov 1 a 2. Zároveň žiada, aby SIS tieto výsledky vyradila a zničila v prítomnosti zákonného sudcu do 15 dní od doručenia nálezu ústavného súdu a aby SIS doručila navrhovateľovi kópiu zápisnice o zničení výsledkov alebo písomnú informáciu o ich zničení do 20 dní od právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

82. K tomu ústavný súd uvádza, že pre konanie o takto podanej ústavnej sťažnosti nemôže uznesenie sp. zn. III. ÚS 490/2015 predstavovať prekážku rozhodnutej veci podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde práve z dôvodu existencie rozsudku ESLP, z ktorého pre SIS vyplýva povinnosť zničiť materiály z realizácie súhlasov a ktorý meritorne rozhodol o porušení navrhovateľovho práva podľa čl. 8 dohovoru nezničením materiálov získaných realizáciou súhlasov krajského súdu. V konaní o ústavnej sťažnosti proti nečinnosti SIS ústavný súd, rešpektujúc závery rozsudku ESLP, preskúma tvrdenia navrhovateľa vo vzťahu k postupu SIS z hľadiska možného zásahu do práv označených v petite ústavnej sťažnosti a rozhodne aj o ďalších požiadavkách navrhovateľa uplatnených v petite ústavnej sťažnosti.

83. Sumarizujúc dôvody obsiahnuté v predchádzajúcich bodoch tohto nálezu, vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ postupoval spôsobom uvedeným v uznesení sp. zn. IV. ÚS 577/2023, keď podal ústavnú sťažnosť na nečinnosť proti SIS, ústavný súd konštatuje, že návrhu navrhovateľa ani v časti týkajúcej sa povolenia obnovy konania vo veci sp. zn. III. ÚS 490/2015 vo vzťahu k postupu SIS nie je možné vyhovieť.

84. K ESLP konštatovanému porušeniu práv navrhovateľa podľa čl. 8 dohovoru vo vzťahu k samotnej realizácii súhlasov 1 a 2 ústavný súd dodáva, že ide o zásahy, ktoré prebiehali v rokoch 2005 a 2006, a teda už netrvajú. Porušovanie práva navrhovateľa už bolo na účel uplatnenia čl. 46 dohovoru ukončené a zároveň mu bola účinná ochrana proti týmto zásahom poskytnutá samotným rozsudkom ESLP tým, že mu bolo poskytnuté spravodlivé zadosťučinenie v sume 9 750 eur, ktoré predstavuje satisfakciu za zásah do jeho práv zaručených čl. 8 dohovoru.

85. Vzhľadom na absenciu výslovného príkazu opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu v rozsudku ESĽP, ako aj so zreteľom na osobitosti daného prípadu a závery ústavného súdu obsiahnuté v náleze sp. zn. III. ÚS 611/2022 a v uznesení sp. zn. IV. ÚS 577/2023 a s tým súvisiace nesplnenie ďalších predpokladov na povolenie obnovy konania dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade nie je nevyhnutné, aby opätovne preskúmal svoje skoršie rozhodnutie v obnovenom konaní.

86. Z dôvodov uvedených v tomto náleze nevyhovelo ústavnému súdu návrhu navrhovateľa na obnovu konania vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 490/2015 a podľa § 220 ods. 2 zákona o ústavnom súde *a contrario* rozhodol, že obnovu konania vedeného ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 490/2015 nepovoľuje.

87. Vzhľadom na to, že ústavný súd nepovolil obnovu konania ako celku, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi navrhovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu